

En aquest món d'imatges en el qual vivim avui en dia, n'hi ha una que ha esdevingut tot un símbol de les festes de Nadal que ja s'atraquen: l'estrella.

Des de fa uns anys, el senyal astral extraordinari que va guiar els Mags d'Orient en el seu camí cap a Betlem ha transcendit el seu significat religiós per a convertir-se en un veritable emblema de les celebracions que viurem a finals de mes: les lluminàries que aquestes setmanes il·luminen els nostres carrers moltes vegades prenen la forma d'una estrella i qualsevol arbre de Nadal que valgui la pena és coronat per una estrella.

L'evangelista sant Mateu és l'únic que deixa constància de l'aparició d'aquest fenomen celestial. Ho fa a través de les paraules dels Reis Mags, que anaven demanant per Jerusalem: «on és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo» (2,2). Quan Herodes I el Gran se'n va assabentar, es va inquietar perquè temia que el naixement del Messies pogués posar en perill el seu poder com a rei de Judea i va cridar els Mags a la seva presència, «va demanar-los el moment exacte en què se'ls havia aparegut l'estrella i els encaminà a Betlem» (2,7-8). La intenció d'Herodes era matar Jesús, com acredita la seva decisió posterior d'executar tots els filllets menors de dos anys nascuts en aquella ciutat (2,16-18). Després de la seva conversa amb Herodes, els Mags d'Orient «es posaren en camí. Llavors l'estrella que havien vist sortir començà a avançar davant d'ells, fins que s'aturà damunt el lloc on era l'infant. L'alegria que tingueren en veure l'estrella va ser immensa. Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar» (2,9-11).

L'estrella de Betlem constitueix una de les proves més primerenques de l'autèntica condició divina de Jesús de Natzaret. Com sabem pel Llibre del Gènesi, el tercer dia després de la Creació, «Déu va fer els dos grans llumeners: un de més gran que governés el dia i un de més petit que governés la nit; va fer també les estrelles. Déu els col·locà a la volta del cel perquè il·luminessin la terra, governessin el dia i la nit i separessin la llum de les tenebres» (1,16-18). Per tant, els astres són obra de l'Altíssim i és ell, el nostre Pare del Cel, que cada dia «fa sortir el sol sobre bons i dolents» (Mt 5,45). Així, de la mateixa manera que Déu va voler que el naixement del seu Fill fos il·luminat per una estrella, tornà a obrar uns anys més tard perquè la mort de Jesucrist anés precedida d'un altre esdeveniment celestial extraordinari: «des del migdia fins a les tres de la tarda es va estendre una foscor per tota la terra» (Mt 27,45). Aquest paral·lisme té encara una altra dimensió: l'estrella de Betlem serví perquè els Reis Mags d'Orient fossin els primers pagans que es convertiren i adoraren el Fill de Déu, tal i com els fenòmens còsmics del Divendres Sant —sobretot el terratrèmol posterior a l'expiració de Jesús (Mt 27,51-53)— també conduïren el centurió que custodiava Jesús a convertir-se amb aquestes paraules: «és veritat: aquest era Fill de Déu» (Mt 27,54).

La conversió dels Mags d'Orient té dos aspectes que ens haurien d'interpel·lar. El primer és la seva actitud prèvia: aquells savis d'un país molt llunyà van descobrir l'estrella de Betlem perquè estudiaven el cel. En altres paraules, si no s'haguessin esforçat cada dia per a conèixer millor el firmament i no haguessin tingut la ment oberta per aprendre coses noves, hauria estat difícil que reparessin en aquell senyal astral extraordinari. El segon és el seu comportament posterior: quan van veure l'estrella de Betlem, com ha escrit l'autor francès Ernest Hello, «no van tenir temor ni respectes humans», sinó que «van deixar el seu repòs oriental i la tranquil·litat de la seva mansió sobirana per les fatigues i els perills d'un viatge enorme i van partir sense vacil·lar cap allò desconegut que s'obria a les seves mirades» (*Physionomie des saints*).

Les properes festes de Nadal són una nova oportunitat que ens ofereix l'Altíssim per a convertir-nos seguint l'exemple dels Reis Mags d'Orient. Escrutem cada dia el firmament cercant la llum amb què ens il·lumina «la glòria del Senyor» (Is 60,1) i estiguem preparats per a posar-nos en marxa, com han fet tantes vegades els nostres avantpassats des d'Abraham (Gn 12). Només així aconseguirem que la nostra alegria sigui immensa.